

JĀŅA EVANĢĒLIJA BŪTĪBA UN KRISTIETĪBAS NĀKOTNE

Saistībā ar Rūdolfa Šteinera 150. gadadienu mēs publicējam līdz šim npublicētu lekcijas konspektu, ko R.Šteiners bija noturējis Stokholmā 1910. gada 15. janvārī. Tā bija vienpadsmitā un pēdējā lekcija ciklā par Jāņa evanģēliju.

Jāņa evanģēlijs nav vis tikai vēsturisks tēlojums par notikumiem Palestīnā, bet arī **septiņu kristīgās iesvētīšanas stadiju apraksts**. Tās pārdzīvojušam nav vajadzīgi nekādi ārēji pierādījumi, jo viņš to zina no Akaša-hronikas. Tas ir arī ceļš no vēsturiskā pie mistiskā Kristus. Ar šo pirmdokumentu palīdzību mums vairs nav grūti atrisināt šķietamas pretrunas evanģēlijos. Vīri, kas tos ir sarakstījuši, attēloja notikumus Palestīnā atbilstoši tam, ko katrs no viņiem jau zināja no pašu pārdzīvotās iesvētīšanas. Tādēļ, kas attiecas uz iekšējiem pārdzīvojumiem, par svarīgāko evanģēliju var uzskatīt to, kuru ir uzrakstījis vīrs, kuru iesvētīja pats Kristus. Citi evanģēlisti tika iesvētīti dažādos mistēriju tempļos. Kad viņi redzēja to pašu lielo iesvētīšanas drāmu, kas līdz tam neskaitāmas reizes tika piedzīvota iesvētīšanas tempļos,

reāli norisināties fiziskajā pasaulē uz Golgātas, viņi zināja, ka lielais cilvēces iniciātors ir atnācis un, ka tagad viņi varēja aprakstīt iniciācijas drāmu attiecinot to uz Kristu Jēzu. Un tad atkarībā no tā, kuriem notikumiem viņa dzīvē katrs no viņiem pievērsa īpašu uzmanību, viņi redzēja un saprata dažādas tās puses.

Iesvētīšanas ceremonijas nebija tās pašas dažādos tempļos, tādēļ evanģēlisti aprakstīja tos pašus notikumus dažādā veidā un ar dažādiem vārdiem. Tā arī **pēdējie Jēzus vārdi** uz krusta viņiem skan dažādi. Matejam un Markam tie ir: „*Eli Eli lama sabaktani* – mans Dievs, mans Dievs, kādēļ tu mani esi atstājis?” un: „*Elohai, Elohai lama sabaktani* – Mani Dievi, kādēļ jūs esat mani atstājuši?” Matejam un Markam šie nav īsti iniciācijas vārdi. Pēc tam, kad iesvētāmais ēģiptiešu vai pitagorejiskās mistērijās tika hierofanta noguldīts zārkā vai izstiepts uz krusta, viņš 3 ½ dienas dzīvoja garīgajā pasaulē. Kad viņš tika atkal atmodināts, viss, ko viņš bija pārdzīvojis, skaidri saglabājās viņa apziņā. Kad visi šie pārdzīvojumi kā varenas dzīvas ainas sacēlās viņa iekšienē, tas viņam bija dziļi satraucošs mirklis. Šajā mirklī viņš nevilus izrunāja tādus vārdus kā, piemēram: „Mans Dievs, mans Dievs, kā tu mani esi pacīlājis!”

Ziemeļu mistērijās, kur iesvētāmais zināmā mērā izdzēsis paša dvēseles dzīvi izkusa kosmosā, no viņa lūpām izskanēja vārdi: „Mans Dievs, kādēļ tu esi mani atstājis?” Tas, ko viņš tad pārdzīvoja garīgajā pasaulē, sniedza viņam atbildi uz šo jautājumu. Tādēļ šie vārdi nav vis sāpju izpausme, bet gan iniciācijas ceremonijas atkārtojums un varenu iespaidu pārdzīvojuma izpausme, ko iesvētāmais ir saņēmis garīgajā pasaulē.

Tātad, tas, ka evanģēlisti ir dažādi atstāstījuši Jēzus vārdus no krusta, liecina par to, ka viņi ir saņēmuši dažādu iesvētīšanu. Viņi saskatīja Golgātas notikumā iniciācijas drāmas aktu, un katrs no viņiem ir vērsis savu uzmanību uz vārdiem un izpausmēm, kas saskanēja ar to, ko viņš šādos gadījumos bija pieradis redzēt un dzirdēt. Tādēļ Marks, kas bija iesvētīts **ziemeļu** mistērijās, varēja dzirdēt vārdus „Mans Dievs, mans Dievs, kādēļ tu esi mani atstājis?” Savukārt Lūkam kā terapeitam, kas jutās tikai kā kosmosa dziedinošo spēku darbarīks un bija īpaši spēcīgi pārvarējis sevi, dabiskā kārtā bija jādzird citi vārdi. Tempļos, kur tika izglītoti terapeiti, tika saprasts, ka paša iesvētāmā iekšējai pasaulei bija jāapkļūst, lai caur viņu varētu darboties kosmosa dziedinošie spēki, un viņa darba panākumi bija atkarīgi tieši no šīs viņa spējas pilnīgi aizmirst pašam sevi un būt tikai par augstāko varu darbarīku. Tādēļ Lūka dzirdēja no krusta vārdus: „Tēvs, tavās rokās es nododu savu garu”, t.i., Tēvs, tavās rokās es ielieku visu, kas ir manis paša gars, jo šie bija iniciētā terapeita vārdi, ko viņš teica pēdējā iesvētīšanas aktā un ko Lūka bija pieradis dzirdēt. Kristū kā lielākajā no iesvētītajiem bija apvienoti maģiskas dziedināšanas un gudrības spēki, tādēļ

evanģēlists varēja ielikt viņa mutē vārdus, ko viņš pazina no sava iesvētīšanas tempļa.

Jānis kā paša Kristus iesvētītais dziļāk ieskatījās viņa būtņē nekā jebkurš cits un tādēļ labāk nekā kāds cits sapratis viņa misiju.

Lai saprastu Jēzus misiju, mums vispirms jānoskaidro mūsu Zemes mērķis. Kāda tad īsti misija ir Zemei? Kā mēs zinām, mūsu Zeme ir citu planetāro būtņu reinkarnācija. Vienā no iepriekšējām inkarnācijām tā bija **Mēness**, pirms tam **Saule** un pirms Saules perioda tā ir bijusi **Saturns**. [Skat. R. Šteiners „Slepenzinātne”] Ja mēs atskatīsimies uz pēdējo no iepriekšējiem, proti, uz Mēness periodu, mēs nevarēsim atrast tajā nevienu pazīmi no tā, ko mēs varam nosaukt **parmīlestību** – nedz zemākajās attīstības pakāpēs, nedz augstākajās. Uz Mēness nepastāvēja būtņu savstarpēja iekšēja pievilksnās; tur dzīvojošās būtnes pakļāvās neapzinātam, instinktīvam likumam, kas lika tām darboties kopā. Bet, ja kāds svars spiež svaru kausu uz leju, mēs nerunājam par mīlestību; tikpat maz var saukt par mīlestību arī šo likumu, kas toreiz dzina būtnes citu pie citas. Turpretī Mēness attīstības procesā lēnām tika iedēstīta gudrība. Tādēļ uz mūsu Zemes mēs visur atrodam gudrību. Tādā pat veidā Zemes attīstības gaitā tajā jātiek iedēstītai mīlestībai. Tad nākamās Zemes inkarnācijas laikā mīlestība staros pretī visām būtnēm, kā tagad mēs visur satiekam gudrību. Šai mīlestībai, kas Lemūrijas laikā darbojās tikai vizzemākajā stadijā, proti, kā fiziskā mīlestība, līdz ar Zemes evolūciju arvien vairāk jāpilnveidojas un jāapgarojas tā, ka nākamās Zemes inkarnācijas, t.i., Jupitera laikā viss uz tās būs caurausts ar mīlestību; tā staros no visurienes, kā tagad viss tiek gudrības nests.

600 gadus pirms Kristus cilvēce pirmo reizi caur Budu saņēma mācību par līdzcietību un mīlestību, bet, ja mūsdienās daži cilvēki ir pietiekami nobrieduši tam, lai varētu īstenot šo mācību, tad tas ir kļuvis iespējams pateicoties garīgajam spēkam, ko cilvēku dzimtai ir sagādājis Kristus. Ļaujiet mums apstiprināt to ar vienu piemēru. Iedomāsimies, piemēram, Siksta madonnu. Mēs varam izsaukt šo gleznu atmiņā, mēs varam to daļēji arī saprast, bet vai tādēļ mēs varam to arī uzgleznot? Pastāv liela atšķirība starp kādas lietas sapratni un tās īstenošanu, un tāpat, kā uzgleznot gleznu ir augstākas pakāpes darbs nekā to tikai saprast, tā arī mīlestības spēks ir lielāks nekā tikai mācība par mīlestību un līdzcietību.

Šo spēku mīlēt und ciest līdzī cilvēcē ir ienesis Kristus, bet tas nevarētu notikt bez Golgātas mistērijas. Sniegt cilvēkiem pirmo impulsu mīlestībai bija liela Kristus misija, un mācekļi, kuru viņš pats ir iesvētījis, bija, protams, tas, kas varēja to vislabāk saprast un atzīt, viņam Kristus varēja uzticēt savu dziļāko noslēpumu. Līdz tam cilvēkus savā starpā ir vienojušas tikai asins saites un dziļi, kā asins saites starp māti un dēlu. Vārdos, ko Kristus no krusta teica savai mātei: „Māt, skaties, tavs dēls” un māceklim: „Skaties, tava māte”, viņš nodibināja pavisam jaunu cilvēku attieksmi vienam pret otru. Tā bija vispārēja brālīga mīlestība, vispārējas brālības saite; līdz ar to šeit tika ielikts pamats nākamai Zemes attīstībai. Tās bija garīgas attiecības starp māti garā un dēlu garā, un vārdos, kas šajā mirklī izskanēja no krusta, slēpjas visa mīlestības nākotne. Šie vārdi bija jāpieraksta Jānim, lai cilvēki varētu saprast lielo impulsu, ko viņiem ir devis Kristus.

Savā laikā Jēzus nevarēja pateikt mācekļiem visu. „Man jums vēl daudz kas jāpasaka, bet jūs to tagad nevarat panest”. Bet garam vajadzēja atklāt, kas slēpjas zemē ieraktajā sēklā, kas uzdīgs no nāves nakts un tad tiks saprasts, kas ir apslēpts cilvēka dvēselē.

Ap 3101. gadu p. Kr., kā mēs jau zinām, senā gaišredzība atsevišķiem cilvēkiem bija sākusi izdzist, un garīgā pasaule bija viņiem arvien grūtāk sasniedzama. Tai pašā mērā, kādā izzuda gaišredzība, tika attīstīta Es-apziņa. Jēzus laikā tā bija sasniegusi savu pilnu spēku, bet, lai tā varētu noturēties, bija nepieciešama Kristus vēsts, ka debesu valstība bija nonākusi uz Zemes.

Cilvēces tumšais laikmets, kali-yuga, kas sākās 3101. gadā p.Kr., ar 1899. gadu beidzās, un mūsu laikā mums priekšā ir cita attīstība un ar to saistītie uzdevumi. Cilvēkiem jāattīsta jauni dvēseles spēki, un 1932/33. gadā tiks sasniegts punkts, kad zināmi gaišredzības spēki lielākam cilvēku skaitam noteiktā mērā paši par sevi sacelsies no viņu dvēseles dzīlēm. Lai šajā laikā cilvēkus nepārņemtu pārāk liels samulsums un apjukums, ir jābūt vadoņiem, kuri var pateikt, kas viņiem jādara ar šiem jaunajiem spēkiem, jo tikai garīgi sagatavotie zina un atzīst, ka pastāv garīgā pasaule.

Okultā treniņa ceļā cilvēks jau tagad var iegūt garīgas acis un tad var raudzīt astrālajā Zemes sfērā Kristus garīgo būtni, jo patiesi ir vārdi: „Es esmu jums tuvu visās dienās līdz pat pasaules beigām.”

Tātad, kopš noteikta laika brīža daudzi cilvēki varēs dabiskā kārtā ielūkoties garīgajā pasaulē un, ja tad viņi nesaņems paskaidrojumu no garīgi sagatavotiem cilvēkiem, viņi aiz bailēm un nedrošības viegli varēs nojukt prātā, jo nezinās un nesapratis to, ko redz. Tāpat, kā Kristus reiz dzīvoja uz Zemes fiziskajā miesā un noteikts cilvēku skaits ir redzējis viņu ar fiziskām acīm, tā nākamajā laika posmā viņš būs redzams visiem cilvēkiem austrālajā reģionā. Šis laikmets ilgs apmēram 500 gadus no 1899. līdz 2500 [2400] gadam. Šajā laikā cilvēki sāks pacelties pie garīgās pasaules, kurā viņš ir; visu acis tiks atvērtas un visa cilvēce uzzinās un sapratis, kas ir Kristus.

Bet jau tagad mums jāsāk gatavot cilvēkus šim lielajam mirklim līdzīgi tam, kā Jānim Kristītājam savā laikā bija jāgatavo cilvēki Kristus sagaidīšanai uz Zemi. Mūsdienās garazinātnei jāpalīdz cilvēkiem apzināti sagaidīt laikus, kas stāv mums priekšā. Jo laiks ir tuvu, kad cilvēki varēs saņemt spēku šeit uz Zemes īstenot Kristus valstību. Ja mēs sapratīsim savu misiju šajā garā, tad garazinātne arvien vairāk izplatīs pasaulē mieru un toleranci. Un, kad spēja redzēt Kristu kļūs vairāk vispārēja, tad parādīsies arī citas spējas. Tad pamazām atkal parādīsies arī lielie Kristus palīgi un, pirmām kārtām, lielais Buda, kas pirmais izplatīja mācību par līdzcietību un mīlestību. Pēc viņa nāks lielās ložas vēstneši, divpadsmit Zemes evolūcijas vadoni, kuri redz Kristū trīspadsmi un viscēlāko, ap kuru viņi pulcējas. Citi skolotāji ir gājuši šiem pa priekšu, lai sagatavotu cilvēkus, un pēc viņiem nāks citi, lai saprotami izskaidrotu lielo Kristus misiju.

Cilvēki, kuri vienā no inkarnācijām ir godājuši Budu, nākamajā inkarnācijā sapratis, ka Buda ir norādījis uz Kristu. Tas, ko Buda teica 600 gadus pirms Kristus, nav tas pats, kas viņam ir sakāms mūsdienās. Katrai no šīm mācībām jāsaka **savs** vārds par lielo Kristus impulsu. Visām reliģijām ir savas saknes, bet visām reliģijām ir arī sava attīstība, un visas ir nesušas cilvēcei vienu un to pašu vēsti: gan Zaratustra, gan vecā Derība, gan ēģiptiešu-haldeju senās mācības, gan garazinātne mūsdienās. Mums ir jāpieņem visi šie debesu vēstneši, lai lielā gudrības mācība varētu daudzveidīgi attīstīties. Lielie iesvētītie vienmēr ir bijuši vienīgi prātīgi, jo viņi zināja, ka katram bija jāsniedz savs ieguldījums un, ka visiem šiem ieguldījumiem bija jāsaplūst kopā.

Bet to, kas bija piemērots darboties harmoniski saskaņoti, cilvēki ir noveduši pie disharmonijas. Dievu dēli ir atnesuši cilvēkiem to, kas katram no viņiem bija atnesams, taču viņu starpā bija daži, kuri saistījās ar cilvēcisko egoismu, lai izjauktu harmoniju, un tā disharmonija kļuva arvien lielāka. Tas notika, kad Dievu dēliem, tā teikt, iepatikās cilvēku meitas, citiem vārdiem, kad dievišķā gudrība nolaidās lejā uz Zemes un savienojās ar cilvēcisko egoismu. Tagad ir pienācis laiks, kad mums ir jāsāk tuvojies patiesībai un jāattīstās caur mīlestību. Ne vien dvēselēm, bet arī pasaules uzskatiem jāmiļ citam cits. Kristus ir atnesis vispārējā brālīguma impulsu, kuram jāapvieno visi cilvēki un visas reliģijas. Kad cilvēciskā gudrība tiks upurēta dievišķās gudrības vārdā, tad mēs atkal atradīsim Dievu meitas, t.i., garīgo gudrību. Tad cilvēku dēli pacelsies pie Dievu meitām, un līdz ar to sāksies otra Zemes evolūcijas puse. Kristus impulss ir liels harmonizējošs spēks, kuram mums jāļauj iedarboties uz savu dvēseles dzīvi. Mums jāļauj šim impulsam iedarboties ne tikai uz savu prātu, bet arī uz savām jūtām, un tad mēs jutīsim, kas par bezgalīgu siltumu plūst mums pretī, tad mēs sajūtīsim, ka pat nedzīviem burtiem piemīt spēks pārnest uz mums impulsu, kas no Golgātas izlējās pāri visai pasaulei, lai vestu cilvēkus arvien augstāk un augstāk.

Ar garazinātnes palīdzību cilvēkiem arvien labāk jāsaprot evaņģēliji un, jo dziļāk mēs tos sapratīsim, jo vairāk siltuma mums no turienes plūdis. Būtiskas nav vis teorijas, bet gan jūtas. Bet būs velti sprediķot mīlestību, ja cilvēki nesaņems no garazinātnes gudrību, jo bez gudrības neviens nevar sasniegt mīlestību. Kā laiku sākumā Dievu dēli nolaidās lejā un savienojās ar Zemes meitām, tā laikiem piepildoties, cilvēku dēliem atkal jāatrod Dievu meitas un jāpaceļas pie viņām.

Avots: „Der Europäer”, № 5/2011